Budapest, 1917. május 8. – Washington D. C. (USA) 1958. szeptember 13.

Apja vendéglős volt, akit hétéves korában elvesztett. 1935-ben a budapesti piarista gimnáziumban érettségizett, 1940-ben a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen jogi doktorátust szerzett. 1944-ig a Gazdaságkutató Intézetben dolgozott. 1942-ben többekkel együtt megalakította a Teleki Pál Munkaközösséget. 1943-ban Bajcsy-Zsilinszky Endre kezdeményezésére belépett a Független Kisgazdapártba. A függetlenségi mozgalom tagjaként 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban. Kapcsolatba került a fajvédő, nacionalista, a németek ellen harcolni is kész Magyar Testvéri Közösség nevű titkos szervezettel. 1945 januárjában, a főváros pesti részének a felszabadítása után bekapcsolódott a politikai életbe. 1945 februárjától az FKGP budapesti főtitkárhelyettese, a politikai osztály helyettes vezetője, az intézőbizottság tagja, rövid ideig annak titkára. Nagy Ferenccel együtt kidolgozta a párt földreformtervezetét. 1945 májusától miniszteri titkár az Újjáépítési Minisztériumban, majd a Nemzeti Főtanács, illetve a miniszterelnökség titkárságának az alkalmazottja. Augusztusban másodmagával felkereste Mindszenty József hercegprímást, és meggyőzte arról, hogy a közelgő nemzetgyűlési választásokon egy keresztény párt indítása szétforgácsolná a polgári erőket. 1945. október 7-én beválasztották a fővárosi törvényhatósági bizottságba. A november 4-i választásokon a nagy-budapesti választókerületben nemzetgyűlési képviselő lett. A Nagy Ferenc és Kovács Béla köré csoportosuló, fiatal, polgári származású értelmiségiekből álló Hám–Saláta-csoport egyik vezéralakja, ő dolgozta ki a Baloldali Blokk ellen indított 1946. májusi ellentámadás stratégiáját. 1946 áprilisáig ő irányította a párt nemzetgyűlési frakciójának a titkárságát, később, 1946 őszétől a kisgazdapárt külügyi bizottságának az elnöke. 1946. szeptember 7-én beválasztották az FKGP Országos Intézőbizottságába. Széles körű politikai kapcsolatokat tartott fenn, rendszeresen találkozott – kezdeményezésükre – Arany Bálinttal, Szent-Iványi Domokossal és más régi magyar közösségi tagokkal. Mint a koholt vádak alapján kreált „köztársaság-ellenes összeesküvésben érintett személyt a politikai rendőrség őrizetbe akarta venni, de a letartóztatás elől illegalitásba vonult; többek között Varga Béla, majd piarista, illetve ferences szerzetesek rejtegették. 1947. január 24-én megfosztották a mandátumától. 1947. február 26-án Csehszlovákiába, onnan április 4-én Németország amerikai megszállási övezetébe menekült. 1948-ban Nagy Ferenc segítségével az Egyesült Államokban telepedett le. 1949-től a Magyar Nemzeti Bizottmány tagja, 1949-től 1951-ig a bizottmány washingtoni menekültügyi irodájának a vezetője. 1951-től a Magyar Parasztszövetség Emigrációs Szervezete Politikai Bizottságának a tagja. 1951-től a személyét érintő támadások miatt visszavonult. Az USA Tájékoztatási Hivatalánál kapott munkát, később műsorszerkesztő az Amerika Hangja magyar osztályán.